

"Les Comissions d'investigació?; inútils"

Joaquim Xicoy deixa la política. En els darrers vuit anys ha estat president de la mesa del Parlament de Catalunya i ha contemplat l'escenari polític català des d'una talaia privilegiada. La seva perspectiva, afegida a la seva llarga experiència, li permet d'analitzar l'actualitat d'una manera diferent, més afilada. És un home d'ordre. Els seus orígens polítics beuen d'un entorn familiar vinculat a la Lliga Regionalista, que ell ha continuat en el camí de la democràcia cristiana inequívocament nacionalista. Pertany a la vella guàrdia d'Unió Democràtica de Catalunya. Una vella guàrdia que a poc a poc va sent desplaçada per joves lleons. Ell diu que després d'haver estat diputat al Congrés, conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya i president del Parlament, ha arribat l'hora de tornar a casa. Assegura que és una decisió personal i que no han influït els desitjos d'altres dirigents del seu partit d'ocupar precisament aquesta talaia des d'on ha contemplat, amb serenitat, les sempre cordials —a vegades potser excessivament— picabaralles parlamentàries.

—*Senyor Xicoy, vostè es jubila com a president del Parlament o el jubilen?*

—Jo plego perquè no he presentat la meua candidatura en el procés intern del partit d'elaboració de les llistes. I plego perquè no m'he considerat mai un polític professional. Sempre he volgut tornar a la meua vida normal, que és la d'advocat, i després de catorze anys en càrrecs públics, ja ha arribat el moment.

—*Si el senyor Joan Rigol, president del Consell Nacional del seu partit, no hagués mostrat interès per ocupar la seva plaça, vostè hauria plegat igualment?*

—Sempre he dit que no he pujat mai al ring per combatre per un càrrec públic. Al contrari, sempre m'han vingut a buscar. Ara ja és hora de tornar a l'activitat privada.

—*Després de vuit anys com a president del Parlament, se'n va satisfet?*

—Me'n vaig satisfet. Ja sé que fer-se propaganda no queda massa bé, però si haig de ser sincer em sembla que he aconseguit els objectius. He intentat servir a tots els grups de la cambra igual i he intentat que el Parlament tingués el lloc que li correspon dins la societat catalana.

—*Diuen que el Parlament de Catalunya és*

**Joaquim Xicoy
i Bassegoda
(Barcelona, 1925)
deixa la
presidència del
Parlament de
Catalunya.
Observador de
primera fila de la
política catalana
i destacat
dirigent d'Unió
Democràtica de
Catalunya,
repassa els
dèficits de
la cambra
legislativa
catalana i també
la situació
política general
dels darrers
mesos.**

un parlament avorrit. Vostè hi està d'acord?

—Un parlament no té per què ser divertit. Un parlament divertit deu ser un teatre o una sala d'espectacles. Qualsevol parlament ha de fer lleis i ha d'exercir el control de l'executiu. Aquestes dues coses les hem fet. Si al Parlament de Catalunya hi ha un grau de civilització notable, hi ha un grau de cortesia parlamentària exemplar, si d'això se'n diu avorrit, doncs que vagin a buscar la diversió en un altre lloc. Si és en aquest sentit, és el màxim elogi que es pot fer al Parlament de Catalunya perquè no hi ha cosa més avorrida que l'estat de dret. En l'estat de dret no hi ha sorpreses, tot està previst. Malament quan la cosa es torna divertida perquè vol dir que alguna cosa falla. Comprenc que als mitjans de comunicació els interessi que hi hagi anormalitats en la vida parlamentària, perquè dóna titulars.

—*Que és avorrit no ho diem els mitjans de comunicació, sinó alguns diputats.*

—També és una forma de dir que no han aconseguit mai fer triomfar les seves posicions.

—*En tot cas el fet és que el Parlament de Catalunya no ha estat l'epicentre de la vida política catalana.*

—És que l'epicentre de la política espanyola és el Parlament de Madrid?

—*Ara sembla que l'epicentre del sisme siguin els tribunals.*

—Exacte. En tot cas, el Parlament de Madrid ha estat l'epicentre dels insults, de les injúries i de les calúmnies d'aquest país. Trista funció d'un parlament. Si l'epicentre de la política ha de ser això, ens equivoquem.

—*Tres majories absolutes seguides de CiU al Parlament ha tret vitalitat a la cambra?*

—El que ha passat és que ha estat sotmesa a una determinada iniciativa de votació, no hi ha possibilitat de sorpresa. Són faves comptades. Com no n'hi ha al parlament britànic ni a la cambra francesa. La majoria és la majoria i queixar-se d'això és queixar-se de l'electorat. És una crítica destinada a erosionar CiU.

—*És bo que el president de la Generalitat no hagi acceptat fins aquesta darrera legislatura comparèixer regularment al Parlament per respondre les preguntes de l'oposició?*

—S'ha de tenir en compte que el president de la Generalitat és el diputat que més hores té d'intervenció des de la transició fins ara, si te-

nim presents els debats de política general que hi ha hagut. En cada debat d'aquests omple fins a 48 hores ell sol. El reglament diu que les preguntes les contesta el govern, i com a òrgan col·legiat pot contestar qualsevol dels consellers. Ara hi ha hagut un pacte polític, sense necessitat de modificar el reglament, pel qual el president, un cop al mes, respondrà l'oposició. De totes maneres, des que s'ha instal·lat el sistema, ja no se'n parla.

—*La felicitació al Govern català que va aprovar el Parlament amb els vots de CiU per la seva eficàcia en la lluita contra els incendis després de l'estiu de 1994, va ser, vist des de la perspectiva actual, un encert o un error?*

—Va ser inoportuna. A més es va fer una lectura esbiaixada. El que volia dir la resolució —tot i que no sé si ho expressava així— és que els responsables havien fet el que havien de fer i que les circumstàncies els van sobrepassar. Això és el que volia dir. Que no es podia imputar negligència als responsables. El que passa és que, quan s'havien cremat molts milers d'hectàrees, fer aquella afirmació podia semblar una mica xocant. Va ser una declaració no ben depurada i per consegüent no gaire oportuna. Però la intencionalitat era correcta.

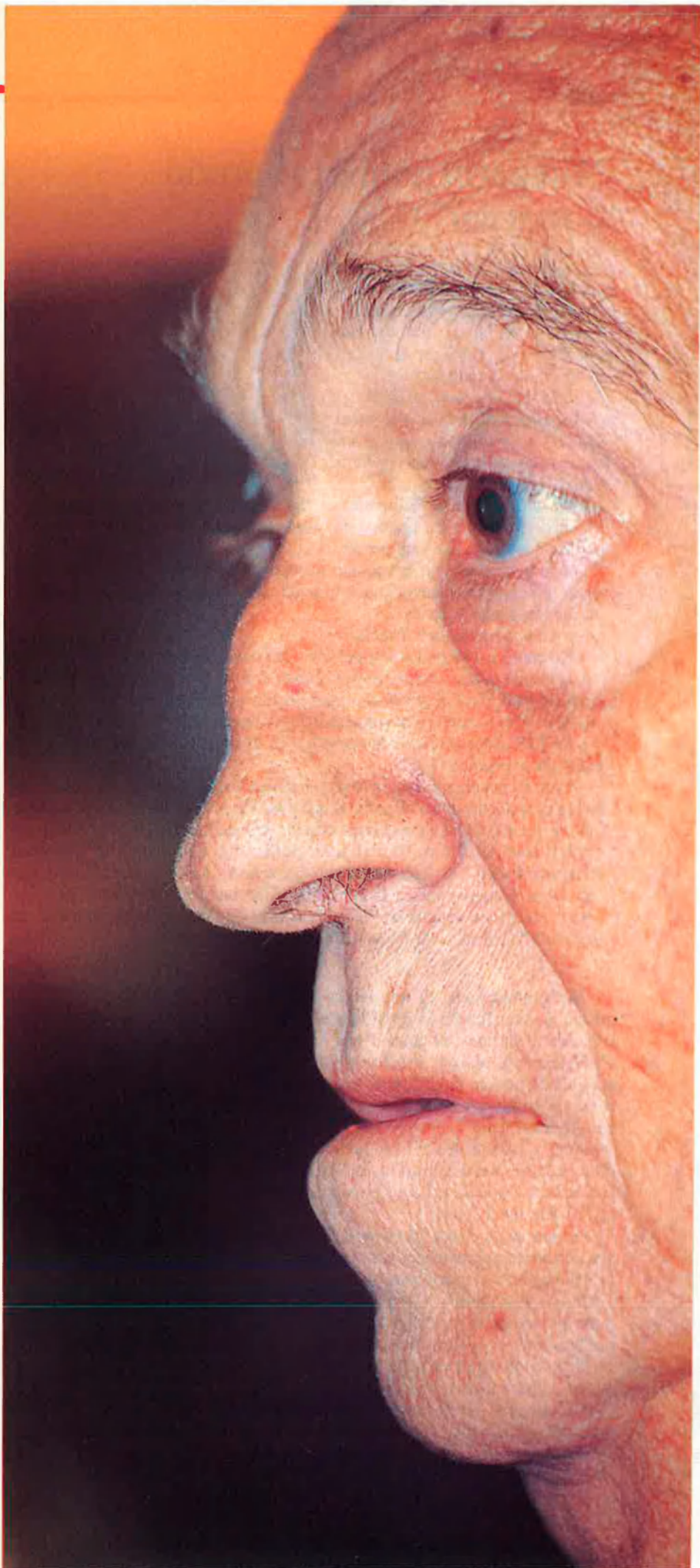
—*Una altra de les característiques de la legislatura ha estat que l'oposició encapçalada pel PSC ha vist condicionada la seva actuació parlamentària al pacte entre CiU i PSOE a Madrid. Vostè considera que els socialistes catalans han "suavitzat" la seva tasca opositora?*

—La veritat és que no ho he percebut. De segur que en l'actuació del dia a dia parlamentari, ha actuat de la mateixa forma que en altres legislatures. Potser en les iniciatives de peticions de comissions d'investigació és on s'ha notat que anava més amb la majoria que amb l'oposició. Aquí crec que el PSC s'ha acostat al meu punt de vista personal, que és l'absoluta inutilitat de les comissions d'investigació.

—*Per què?*

—Primer per les escasses, gairebé nul·les, atribucions que té el Parlament per poder investigar. El Parlament només té facultat per portar a declarar funcionaris o autoritats de la Generalitat. Ningú més. La resta de persones poden fer un gest que en castellà es diu "corte de mangas". És posar el Parlament en perill que un ningú qualsevol es rigui de la cambra. En segon lloc, ja se sap com acaba una comissió d'investigació: acaba en la forma que vol que acabi la majoria. Tercer, les comissions d'investigació, quan actua la justícia no tenen sentit. A més poden provocar un greu problema: què passa quan el parlament absol un investigat, i la justícia el condemna, o viceversa? Qui predomina? És una invasió de les atribucions de l'administració de justícia.

—*Independementment que hi hagi delictes o no, hi pot haver responsabilitats polítiques.*

"Tot partit polític té vocació d'anar sol"

—Augmentaria la temperatura política del debat del Parlament si Josep Duran i Lleida fos diputat?

—No ho sé. No sé si vindria tan calent com per contagiar la temperatura de tota la cambra.

—Des del seu punt de vista, el senyor Duran i Lleida és el dirigent de CiU en millor disposició en aquests moments per succeir Jordi Pujol?

—No vull parlar de futuribles. Parlar de futuribles en política és perillós i, a més, no serveix per res.

En política tot el que no serveix per res fa nosa. Si vol que faci un cant de les virtuts polítiques del senyor Duran i Lleida, doncs, totes les notes del pentagrama em semblaran escasses.

—No li preguntaré pels defectes.

—No em toca a mi parlar dels defectes. Tot ésser humà té defectes.

—Ha sentit que el senyor Duran i Lleida li donava suport davant les intencions de Joan Rigol de ser ell el proper president del Parlament?

—Això li ho haurien de preguntar al senyor Duran i Lleida.

—En CDC desperta recels la intenció d'UDC de tenir vida política pròpia al marge de la coalició CiU?

—Unió ha mantingut sempre la seva independència, diguin el que diguin. Hi ha hagut moments que s'ha parlat d'una possible fusió, però Unió no hi ha entrat mai perquè no ha volgut perdre la seva personalitat. Tot partit polític té vocació d'anar sol. No hi ha cap partit polític que tingui vocació d'anar en aliança amb algú. Un partit polític neix per anar sol. Les circumstàncies que es van donar en aquest país el 1979 van propiciar una aliança electoral que s'ha anat renovant. En aquests moments l'electorat de Catalunya no entendria una separació de CiU. Un experiment d'aquest tipus seria nefast.

P. M.

—Siguem seriosos. El que busca una comissió d'investigació és erosionar el poder. I encara hi ha més: al final d'una comissió d'investigació, mai els promotors que l'han sol·licitada no han modificat el seu criteri. Ja se sap el criteri que defensaran al final veient com la comencen.

—Així, seguint el seu criteri, les comissions d'investigació creades aquesta darrera legislatura sobre els anomenats cas Casinos i cas Cullell no han servit de res?

—No han servit de res. És evident. Els que les van demanar no accepten les conclusions.

—Quina solució proposaria, doncs, per a l'actuació determinada d'un governant, que tot i que judicialment no fos condemnable, però políticament, moralment o èticament sí?

—Aquí sí que hi ha un veredict que no falla: el de les urnes. L'elector ja castigarà a qui consideri culpables. No cal fer comèdia al Parlament per arribar a res.

—La darrera legislatura ha conviscut temporalment gairebé tota amb el pacte entre PSOE

RICARD CUGAT

"La felicitació al Govern després dels incendis va ser inoportuna."

i CiU a Madrid. Creu que aquest pacte ha "espanyolitzat" la vida política catalana?

—Aquest és un tòpic que s'ha posat de moda en els últims temps i que també serveix per erosionar el Govern de CiU. No es pot fer una dicotomia entre política catalana i política espanyola. Si hem d'ampliar el sostre estatutari, no ho farem a Catalunya. Hem d'anar a Madrid, hem de pactar a Madrid. Si hem aconseguit una acceleració de traspassos, no ha estat pel que hagi pogut fer el Parlament de Catalunya, sinó pel que s'ha fet a Madrid. Qui pot autoritzar el desplegament dels mossos d'esquadra? Qui pot cedir les competències d'agricultura? La política catalana és un gran tòpic. Mentre Catalunya s'hagi de regir per la Constitució Espanyola i per l'Estatut, hi haurà aquestes imbricacions.

—Amb això reconeix que el Parlament de Catalunya tracta temes secundaris i que on veritablement s'aborden qüestions importants és a Madrid.

—Es que el Parlament de Catalunya si vol pot acordar la independència de Catalunya. Però quins efectes tindria? Cap. Siguem coherents. Una cosa és la demagògia i una altra és la sensatesa aplicada a la política de cada dia.

—En la darrera legislatura s'han aprovat 36 lleis, 43 menys que en la legislatura anterior. Això vol dir que el parlament ha perdut pes polític?

—Vol dir que la legislatura s'ha escurçat. En el moment de la dissolució teníem deu lleis en tràmit. A més les lleis no es valoren per la quantitat. S'han de fer les lleis necessàries. No es legisla per donar feina al parlament, es legisla per necessitat.

—Com a president del Parlament, quin ha estat el moment que recorda amb més satisfacció?

—El dia en què la cambra va aprovar per unanimitat una declaració en defensa del dret civil català, en uns moments que corria seriós perill.

—I el moment més trist?

—No recordo moments de tristesa. Hi ha moments que m'han sabut greu, quan he hagut de cridar l'atenció a algun diputat.

—Quin és el diputat que es porta més malament?

—No hi ha un diputat, hi ha actuacions que requereixen la meua intervenció. Però he cridat l'atenció a tothom. Una vegada vaig cridar l'atenció al president de la Generalitat per fer ús de la paraula sense permís.

—Hi ha molts diputats que fan campana. El ple, algunes vegades, ha estat massa buit.

—No pas de la majoria, perquè no ha perdut ni una sola votació. I a més, la culpa que a vegades hi hagi més gent als passadisos que al ple potser la tinc jo per no deixar fumar. Tampoc no és dolent, perquè en tot parlament les grans transaccions s'aconsegueixen als passadisos.

Pere Martí